

Αθωνική

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 100

Πολιτεία

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΔΕΣΙΜΟ

Ο Συμεών Καραούσογλου διηγήθηκε, ότι κάποτε πήγε στα Φάρασα ένας Τουρκος λήσταρχος και μπήκε μέσα στον Ναό την ημέρα της Άναστάσεως, ενώ είχε αρχίσει η Θεία Λειτουργία.

Ο Χατζεφεντής μόλις τον είδε άρματωμένο και με τέτοια αναίδεια, τον ειδοποίησε να φύγει έξω γρήγορα. Ο λήσταρχος όμως δεν έδωσε καθόλου σημασία, όπως και ο Πατήρ δεν του είπε τίποτε πιά, παρά συνέχισε άταραχος τη Θεία Λειτουργία.

Οταν όμως βγήκε στα Άγια, στην Μεγάλη Είσοδο, ο Τουρκος άρχισε να τρέμει επί τόπου, χωρίς να μπορεί να φύγει έξω, διότι ένοιωθε τον έαυτό του δεμένο με ένα άορατο δέσιμο.

Τό έπαθε αυτό, όταν είδε τον Πατέρα Άρσένιο στα Άγια, να μὴν πατάη στην γῆ, αλλά να περπατάη στον άέρα.

Αφού λοιπόν μπήκε με τά Άγια στο Ίερό, μετά έκανε ο Πατήρ στον Τουρκο νόημα να φύγει, και τότε ένοιωσε τον έαυτό του λυμένο ο Τουρκος και βγήκε έξω από τον Ναό τρέμοντας και έπεςε σε μία άκρη σαν νεκρός στην γῆ.

Οταν τελείωσε η Θεία Λειτουργία και ο κόσμος όλος σκόρπισε στα σπίτια τους, ένας έπίτροπος είδε τον λήσταρχο κάτω πεσμένο σε μία άκρη και είπες στον Χατζεφεντή.

- Νά έχω τὴν εὐχή σου, εκείνος ο Τουρκος είναι πεσμένος κάτω στην γῆ σαν πεθαμένος.

- Καλά, του είπες ο Πατήρ.

Οταν τελείωσε κι αυτός από τό Ίερό και έφευγε, πήγε και τον σήκωσε επάνω, και έτσι μπόρεσε να στηριχθῆ στα πόδια του. Αφού του έκανε αύστηρές παρατηρήσεις, είπες στον έπίτροπο:

- Δώσε του πέντε γρόσια, μιά πού είναι Πάσχα σήμερα.

Εφυγε μετά θεραπευμένος και κατατρομαγμένος και μάζεψε όλους τους Τουρκους (Τσέτες), πού είχαν κυκλωμένο τό χωριό, και έφυγαν όλοι φοβισμένοι.

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

⊗ Ο θεός έρωτας, αν φουντώσει μέσα στην ψυχή, είναι τόσο θερμός, πού έχει τὴ δύναμη να καίη κάθε άλλη έπιθυμία και κάθε άσχημη εικόνα.

⊗ Η πνευματική εργασία για τον έαυτό μας είναι άθόρυβη εργασία για τον πλησίον, γιατί μιλάει

τό παράδειγμα και τότε τό μιμούνται οι άνθρωποι και διορθώνονται. Από πνευματικά κεφάλαια παίρνουμε τους πνευματικούς τόκους και συντηρούμαστε.

Πατήρ Παΐσιος

⊗ Νά προσέχης ιδιαίτερα τον δαίμονα της άκηδίας. Μὴν τον υποτιμάς. Όταν υποτάξη τὴν ψυχή, τὴ ναρκώνει και τὴν παραλύει.

⊗ Νά πλησιάζουμε τον Χριστό όχι από φόβο πώς θά πεθάνουμε και τί θά γίνουμε, αλλά να του ανοίγουμε τὴν καρδιά μας -όπως τραβάμε μιά κουρτίνα στό παράθυρο και μπαίνει άμέσως ο ήλιος μέσα- για να έρθη ο Χριστός σε μας και να τον αγαπήσουμε πραγματικά.

Γέρων Πορφύριος

⊗ Η έπιμέλεια είναι ένα σίδερο πολύ πυρωμένο. Η άμέλεια είναι ένα σίδερο κρύο, τό όποίο όσο και να τό χτυπήσει ο σφυροκόπος, δεν πρόκειται να μαλακώσει για να φτιάξη κάτι. Ενώ τό πυρωμένο σίδερο είναι εύπλαστο.

⊗ Η έλπίδα και η ύπομονή διώχνουν τό χειμώνα με τά κρύα και φέρνουν τὴν άνοιξη με τὴν καλωσύνη, πού θερμαίνει τὴ γῆ με τὴ λιβάδα και βγάξει τό πράσινο χαλί της.

Γέρων Άνθιμος

⊗ Διά τὴς εὐχῆς καθαρίζεται ο άνθρωπος, λαμπρύνεται, αγιάζεται. Η εὐχή είναι τό σωσίβιο τὴς ψυχῆς και του σώματος.

⊗ Πραγματικά μεγάλος δεν είναι εκείνος πού ξέρει να υπερασπίζεται τον έαυτό του, αλλά εκείνος πού ύπομένει με προσευχή και οι άγγελοι τον θαυμάζουν.

Γέρων Άμφιλόχιος Μακρῆς

Τ ἡ Λαμπροδευτέρα τὸ βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, πρὶν νὰ πλαγιάσω γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἐβγήκα στὸ μικρὸ περιβολάκι, πού ἔχουμε πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ στάθηκα γιὰ λίγο, κυττάζοντας τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸ μέ τ' ἄστρα. Σὰ νὰ τὸν ἔβλεπα πρώτη φορά. Μοῦ φάνηκε πολὺ βαθύς, καὶ σάν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ πάνω μιά μακρινὴ ψαλμωδία. Τὸ στόμα μου εἶπε σιγανά: "Υψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ". Ἐνας ἁγιασμένος γέροντας μοῦ εἶχε πει μιά φορά, πὼς κατὰ τοῦτες τίς ὥρες ἀνοίγουνε τὰ οὐράνια. Ὁ ἀγέρας μοσκοβολοῦσε ἀπὸ τὰ λουλούδια κι ἀπὸ τὰ ἀγιοχόρταρα, πού ἔχουμε φυτέψει "Πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου".

Θ ἄ στεκόμουν ἐκεῖ πέρα μοναχός ὡς τὸ ξημέρωμα. Σάν νὰ μὴν εἶχα σῶμα, μήτε κανένα δεσμό μέ τὴ γῆ. Ἀλλὰ συλλογίστηκα μήπως ξυπνήσει κανένας μέσα στὸ σπίτι καὶ ἀνησυχήσουνε πού ἔλειπα, καὶ γι' αὐτὸ μπήκα μέσα καὶ ξάπλωσα.

Δ ἐ μέ εἶχε θολώσει καλὰ-καλὰ ὁ ὕπνος, δὲν ξέρω ἂν ἤμουν ξυπνητὸς ἢ κοιμισμένος, καὶ βλέπω μπροστά μου ἓναν ἄνθρωπο μέ ἀλλόκοτη ὄψι. Ἦτανε κατακίτρινος, σάν πεθαμένος, μὰ τὰ μάτια του ἦτανε σάν ἀνοιχτά καὶ μ' ἔβλεπε τρομαγμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε σάν μάσκα, σάν μούμια, μέ τὸ πετσί του γυαλιστερό, μαυροκίτρινο, καὶ κολλημένο στὸ νεκροκέφαλο μέ ὅλα τὰ βαθουλώματα. Κοντανάσαινε σάν λαχανιασμένος. Στὸνα χέρι του βαστοῦσε κάποιον παράξενο πρᾶγμα, πού δὲν κατάλαβα τί ἦτανε, καὶ μέ τ' ἄλλο ἔσφιγγε τὸ στήθος του, λές καὶ πονοῦσε.

Ἐ κείνο τὸ πλᾶσμα μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Τὸ κύτταξα, καὶ μέ κύτταζε, δίχως νὰ μιλήσῃ, σάν νὰ περιμενε νὰ τὸ γνωρίσω. Καί σ' ἀλήθεια, μ' ὄλο που ἦτανε τόσο ἀλλόκοτο, σάν νὰ μοῦ εἶπε μιά φωνή: "Εἶναι ὁ τάδε!". Μόλις ἄκουσα τὴ φωνή, τὸν γνώρισα ποιὸς ἦτανε. Τότε κι ἐκεῖνος ἀνοιξε τὸ στόμα του κι ἀναστέναξε. Μὰ ἡ φωνή του σάν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ πολὺ μακριά, σὰ νάβγαινε ἀπὸ κανένα βαθὺ πηγάδι.

Ἐ βλεπα πὼς βρισκότανε σέ μιά μεγάλη ἀγωνία, κι ὑπόφερνα κι ἐγὼ μαζί του. Τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τὰ μάτια του, ὅλα φανερώνανε πὼς βασανιζότανε. Ἀπάνω στὴν ἀπελπισία μου, πῆγα κοντά του νὰ τὸν βοηθήσω, μὰ ἐκεῖνος μοῦκανε νόημα μέ τὸ χέρι του νὰ σταματήσω.

Ἀ ρχισε νὰ βογγᾶ, μέ τέτοιον τρόπο, πού πάγωσα. Ἐπειτα μοῦ λέγει: "Δὲν ἦρθα, μέ στείλανε. Ἐγὼ ὀλοένα τρέμω! Βρίσκομαι σέ ζάλῃ μεγάλη. Παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ μέ λυπηθῇ. Θέλω νὰ πεθάνω, μὰ δὲν μπορῶ. Ἀχ! Ὅσα ἔλεγε βγήκανε ἀληθινά. Θυμᾶσαι, λίγες μέρες πρὶν πεθάνω, πού ἦρθες στὸ σπίτι μου καὶ μιλοῦσες γιὰ θρησκευτικά; Ἦτανε καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου, ἄπιστοι κι αὐτοὶ σάν κι ἐμένα. Ἐκεῖ πού μιλοῦσες, ἐκεῖνοι χαμογελοῦσανε. Σάν ἐφυγες, μοῦ εἶπανε: Κρίμα, νᾶχη τέτοιο

μυαλό, καὶ νὰ πιστεῦσ' ἰστίς ἀνοήσιες πού πιστεύουνε οἱ γρηές! Μιά ἄλλη μέρα, σοῦ εἶχα πει, ὅπως καὶ πολλές ἄλλες φορές: "Βρέ Φώτη, μάζευε λεφτά, θὰ πεθάνης στὴν ψάθα. Βλέπεις ἐγὼ πόσα ἔχω, καὶ πάλι θέλω κι ἄλλα". Τότε μοῦ εἶπες: "Ἐχεις κάνει συμβόλαιο μέ τὸν Χάρο πὼς θὰ ζήσης τόσα χρόνια πού θέλεις, γιὰ νὰ καλοπεράσης στὰ γερατειά σου;". Σοῦ λέγω ἐγὼ: "Θὰ δῆς πόσω χρονῶ θὰ πάγω! Τώρα εἶμαι ἐβδομηνταπέντε. Θὰ περάσω τὰ ἑκατό. Ἐχω ἐξασφαλίσει τὰ παιδιά μου, ὁ γιὸς μου βγάζει λεφτά πολλά, τὴν κόρη μου τὴν πάντρεψα μ' ἓναν πλούσιο ἀπὸ τὴν Ἀβησσυνία, ἐγὼ κι ἡ γυναίκα μου ἔχουμε καὶ παραέχουμε. Ὅχι σάν κι ἐσένα, πού ἀκοῦς αὐτὰ πού λένε οἱ παπάδες "Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν". Τί θὰ βγάλης ἀπὸ τὰ "Χριστιανὰ τὰ τέλη;". Παρὰ νὰ ἔχης στὴν τσέπη σου καὶ μὴ σέ μέλει. Ἐγὼ νὰ δώσω ἐλεημοσύνη;

Καὶ γιατί ἔκανε φτωχοὺς ὁ πολυεὐσπλαγχνος Θεὸς σας; Γιὰ νὰ τοὺς θρέψω ἐγὼ; Ἀμ, βάζουνε ἐσᾶς καὶ ταΐζετε τοὺς τεμπέληδες, γιὰ νὰ πάτε στὸν Παράδεισο! Ἀκοῦς ἐκεῖ Παράδεισο! Ἐγὼ ξέρεις πὼς εἶμαι γιὸς παπᾶ, καὶ τὰ γνωρίζω καλὰ αὐτὰ τὰ κόλπα. Μὰ νὰ τὰ πιστεύουνε αὐτὰ οἱ μικρόμυαλοι. Ὅχι ὅμως κι ἐσύ, πού ἔχεις τέτοια σπουδὴ, καὶ νὰ πᾶς χαμένος. Ἐσύ, ὅπως πᾶς, θὰ πεθάνης πρὶν ἀπὸ μένα, θὰ πάρης καὶ στὸν λαμόσου τὴν οἰκογένειά σου. Μὰ ἐγὼ, σοῦ λέγω καὶ σοῦ ὑπογράφω, σάν γιατρός πού εἶμαι, πὼς θὰ ζήσω ἑκατὸν δέκα χρόνια!...".

Λ ἔγοντας αὐτὰ, στριφογύριζε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ ἐκεῖ, σάν νὰ ψηνότανε ἀπάνω σέ καμμιὰ σκᾶρα, βγάζοντας κάτι μουγκρίσματα ἀπὸ τὸ στόμα του: "Ἀχ! Οὐχ! Οὐ! Οὐ! Οὐ! Χοῦ! Οὐχ!".

Ἐ σύχασε γιὰ λίγο καὶ ξαναεἶπε: "Αὐτὰ ἔλεγα, μὰ σέ λίγες μέρες πέθανα! Πέθανα, κι ἔχασα τὸ στοίχημα! Τί ταραχὴ! Τί τρομάρα τράβηξα! Σαστισμένος, μὰ βούλιαξα καὶ μιά ἀνέβαινα ἀπάνω, καὶ φώναζα: "Ἐλεος! Μὰ κανένας δὲν μ' ἄκουγε. Ἐνα ρεῦμα μέ κλωθογύριζε σάν νάμουν κανένα ψόφιο ποντίκι. Τί τράβηξα ὡς τὰ τώρα, καὶ τί τραβῶ. Τί ἀγωνία εἶναι αὐτή! Ὅλα ὅσα ἔλεγε βγήκανε ἀληθινά. Τὸ κέρδισες τὸ στοίχημα. Ἐγὼ, τότε, πού βρισκόμουν στὸν κόσμον πού ζεῖς, ἤμουν ὁ ἐξυπνος. Ἦμουν γιατρός κι εἶχα μάθει νὰ μιλῶ καὶ νὰ μ' ἀκοῦνε, νὰ κοροϊδεύω τὴ θρησκεία, νὰ συζητῶ γιὰ χεροπιαστὰ πρᾶγματα. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς χεροπιαστὰ εἶναι ἐκεῖνα πού τὰ ἔλεγα παραμῦθια καὶ χαρτοφάναρα. Χεροπιαστὴ εἶναι ἡ ἀγωνία πού βρίσκουμαι. Ἀχ! Τοῦτος θὰ εἶναι ὁ σκῶληξ ὁ ἀκοίμητος, τοῦτος θὰ εἶναι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων!".

Ἀ πάνω σ' αὐτὰ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου, κι ἄκουγα μονάχα τὰ βογγητὰ του, πού καὶ κείνα σβῆσανε σιγά-σιγά. Μέ πήρε λίγο ὁ ὕπνος, μὰ σέ μιά στιγμή, κατάλαβα νὰ μέ σπρώχνει ἓνα παγωμένο χέρι. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου, καὶ τὸν βλέπω πάλι μπροστά μου. Τοῦτη τὴ φορά ἦτανε ἀκόμα πιὸ φριχτός καὶ πιὸ μικρόσωμος. Εἶχε

Τὸ

Μεγάλο

Στοιχίημα

γίνει ίσαμε ένα βυζανιάρικο παιδάκι, μ' ένα μεγάλο γέρικο κεφάλι, πού τό κουνούσε από δώ κι από κεϊ.

Ανοιξε τό στόμα του καί μου εἶπε: "Σέ λίγη ὥρα θά ξημερώση καί θάρθουνε νά μέ πάρουνε ἐκεῖνοι πού μέ στείλανε!". Τοῦ λέγω: "Ποιοί σέ στείλανε;". Εἶπε κάτι μπερδεμένα λόγια δίχως νά καταλάβω τίποτα. "Ἦστερα μου λέγει: "Εκεῖ πού βρίσκομαι, εἶναι κι ἄλλοι πολλοί ἀπό κείνους πού σέ περιπαίζανε γιά τήν πίστι σου, καί τώρα καταλάβανε πώς οἱ ἐξυπνάδες δέν περνοῦνε παραπέρα ἀπό τό νεκροταφεῖο. Εἶναι καί κάποιοι ἄλλοι πού τούς ἔκανες καλό, κι αὐτοί σέ κακολογούσανε. Κι ὅσο τούς συχωροῦσες, τόσο αὐτοί γινόντανε χειρότεροι. Γιατί ὁ πονηρός ἄνθρωπος ἀντί νά τόν κάνη ἡ καλωσύνη νά χαιρεταί, αὐτός πικραίνεται, ἐπειδή τόν κάνει νά νοιώση τόν ἑαυτό του νικημένον.

Τοῦτοι βρίσκονται σέ χειρότερη κατάστασι ἀπό μένα, καί δέν μποροῦνε νά βγοῦνε ἀπό τή σκοτεινή φυλακή τους γιά νάρθουνε νά σέ βροῦνε, ὅπως ἔκανα ἐγώ. Βασανίζονται πολύ σκληρά, γιατί δέρνονται μέ τή μαστίγα τῆς ἀγάπης, ὅπως εἶπε ἕνας ἅγιος.

Πόσο ἀλλοιώτικος εἶναι ὁ κόσμος ἀπ' ὅ,τι τόν βλέπαμε! Ἀνάποδος ἀπό τήν ἐξυπνη ἀντίληψί μας. Τώρα καταλάβαμε πώς ἡ ἐξυπνάδα μας ἦτανε βλακεία, οἱ κουβέντες μας πονηρές μικρολογίες, κι οἱ χαρές μας ψευτιά καί ἀπάτη.

Ἐσεῖς πού ἔχετε στήν καρδιά σας τόν Χριστό, καί που γιά σᾶς ὁ λόγος του εἶναι ἀλήθεια, ἡ μονάχη ἀλήθεια, ἐσεῖς κερδίσατε τό Μεγάλο Στοίχημα, πού μπαίνει ἀνάμεσα στούς πιστούς καί στούς ἄπιστους, αὐτό τό στοίχημα πού τό ἔχασα ἐγώ ὁ ἐλεεινός, καί χάθηκα, καί τρέμω κι ἀναστενάζω, καί δέν βρίσκω ἡσυχία. Ἀληθινά, στόν Ἄδη δέν ὑπάρχει πιά μετάνοια. Ἄλλοίμονο σ' ὅσους πορεύονται ὅπως πορευθήκαμε ἐμεῖς, τόν καιρό πού ἤμαστε ἀπάνω στή γῆ. Ἡ σάρκα μας εἶχε μεθύσει, καί ἐμπαίξαμε ἐκείνους πού πιστεύανε στόν Θεό καί στή μέλλουσα ζωή, κι ὁ πολὺς κόσμος μᾶς χειροκροτοῦσε. Σᾶς λέγαμε ἀνόητους, σᾶς κάναμε περιπάιγμα, κι ὅσο ἐσεῖς δεχόσαστε μέ καλωσύνη τά πειράγματά μας, τόσο μεγάλωνε ἡ δική μας ἡ κακία.

Βλέπω καί τώρα πόσο θλιβόσαστε ἀπό τό φέροισμο τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἀλλά πώς δεχόσαστε μέ ὑπομονή τίς φαρμακερές σαῖτες πού βγάζουνε ἀπό τό στόμα τους λέγοντάς σας ὑποκριτές, θεομπαίχτες καί λαοπλάνους. Ἄν βρισκόντανε, οἱ δυστυχεῖς, στή θέσι πού βρίσκομαι τώρα, καί βλέπανε ἀπό δώ πού βλέπω, θά τρομάζανε γιά ὅ,τι κάνουνε. Θέλω νά φανερωθῶ σ' αὐτούς καί νά τούς πῶ ν' ἀλλάξουνε δρόμο, μά δέν ἔχω τήν ἀδεια, ὅπως δέν τήν εἶχε κι ἐκεῖνος ὁ πλούσιος καί γιά τοῦτο παρακαλοῦσε τόν πατριάρχη Ἀβραάμ νά στείλῃ τόν φτωχό τόν Λάζαρο. Μά καί κείνον δέν τόν ἔστειλε, καί τοῦτο, γιά νά γίνουμε ἴδια ἄξιοι τῆς καταδίκης ὅσοι ἁμαρτάνουνε, κι ἄξιοι τῆς σωτηρίας ὅσοι πορεύονται τή στράτα τοῦ Θεοῦ. "Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καί ὁ ρυπαρός ρυπαρευθήτω ἔτι, καί ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καί ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι". Μ' αὐτά τά λόγια τόν ἔχασα ἀπό μπροστά μου.

Ἀπό τό βιβλίον "Μυστικά Ἄνθη"
τοῦ Φώτη Κόντογλου

Ἀπὸ τὸ γεροντικὸ

Ἡ Ἀμαρτία τῆς Γλώσσας

Ὁ μέγας ἀσκητῆς Ὅσιος Παμβώ δέν γνώριζε γράμματα καί θέλησε κάποτε νά μάθῃ. Κάλεσε λοιπόν ἕναν δάσκαλο καί συνεφώνησαν νά τόν διδάξῃ.

Τὰ γράμματα τότε ἦταν ἀπό τά Ἱερά Γράμματα τῆς Ἁγίας Σοφίας, τῆ Σοφία δηλαδή τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι ἀπό αὐτά πού μαθαίνουν τά παιδιά σήμερα.

Τὸ πρῶτο μάθημα ἦταν ἀπό τόν Ψαλμό λη' 1, πού λέγει: "Εἶπα φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου τοῦ μή ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσση μου".

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ὅσιος Παμβώ δέν πῆγε στόν δάσκαλο, οὔτε τήν τρίτη, οὔτε τήν τετάρτη. Πέρασε μία ἐβδομάδα.

Πῆγε τότε ὁ δάσκαλος νά βρῇ τόν Ἅγιο καί τοῦ εἶπε:

- Δέν ἤλθες στό μάθημα μία ἐβδομάδα τώρα, πού σέ περίμενα. Μήπως μετενόησες καί δέν θέλεις νά μάθῃς γράμματα;

- Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ἅγιος, δέν μετενόησα, ἀλλά περίμενα νά μάθω τό μάθημα πού μου ἔδωσες καί στήν πράξι καί μετά νά ἔλθω νά προχωρήσουμε.

- Σέ ἀναμένω, εἶπε ὁ δάσκαλος καί ἔφυγε.

Ὁ Ὅσιος Παμβώ ἔβαλε προθυμία νά μὴν ἁμαρτάνῃ ἡ γλώσσα του καί ἔτσι πέρασε καί ἡ ἄλλη ἐβδομάδα καί ἡ ἄλλη, καί πέρασε ὁ μῆνας κι ὁ ἄλλος μῆνας καί βγήκε ὁ χρόνος.

Πάλι ὁ δάσκαλος πῆγε νά τόν βρῇ τόν Ὅσιο Παμβώ καί τόν ἐρώτησε:

- Τί θά γίνῃ, δέν τό ἔμαθες ἀκόμα αὐτό τό μάθημα; Πέντε λέξεις εἶναι ὅλο κι ὅλο.

- Ὅχι δάσκαλε, δέν τό ἔμαθα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἅγιος. Διότι ἀπό τότε ἀγωνίζομαι πολὺ, μέ προσευχῆς καί νηστεῖες νά δαμάσω τή γλώσσα μου καί χαλινό δέν τῆς ἔβαλα ἀκόμη.

Τέλος πέρασαν πολλὰ χρόνια, χωρίς νά πάῃ ἄλλο σχολεῖο ὁ Ὅσιος Παμβώ, καί γέρων πλέον ἔλεγε στούς μαθητάς του:

- Τέκνα μου, ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τώρα μόλις καί μετά βίας κατάρθωσα μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά μάθω τό μάθημα αὐτό, τό "Εἶπα φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου τοῦ μή ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσση μου" καί εἰς τήν πράξιν διό "Ὅσάκις ἐλάλησα, δέν μετενόησα".

“Θά γιορτάσω στόν οὐρανό...”

Τρεις ημέρες πριν από τον θάνατό του, ημέρα Πέμπτη, ο Γερο-Παχώμιος (ο ύποτακτικός του Γερο-Ευλόγιου και εγγονός του Χατζη-Γεώργη) κάλεσε τον Πατέρα Γεώργιο και του ανήγγειλε:

- Κάνε αγάπη, Πάτερ Γεώργιε, και πήγαινε στην Κολετσοῦ ν' αγοράσης ψάρια για την Πανηγυρι του Ἁγίου Γεωργίου, που έχουμε τή Δευτέρα. Νά αγοράσης όμως αυτή τή φορά πολλά ψάρια, γιατί θά ἔχετε δύο Πανηγύρεις ἑσείς. Ἐγώ θά γιορτάσω στόν Οὐρανό μέ τόν Ἅγιο Γεώργιο· δέν θά εἶμαι μαζί σας.

Πῆγε ἀμέσως στην Κολετσοῦ ὁ Πατήρ Γεώργιος, ἔφερε τά ψάρια και τά ἐτοίμασε για νά μή χαλάσουν.

Τήν Παρασκευή ὁ Γερο-Παχώμιος ἔστειλε πάλι τόν Πατέρα Γεώργιο νά καλέση τούς Πατέρες για τήν Πανηγυρι και του εἶπε:

- Νά πῆς στους Πατέρες νά κανονίσουν και τίς δουλειές τους, γιατί θά ἔχουν δύο Πανηγύρεις: τήν κηδεῖα μου μέ τό μνημόσυνο και, τήν ἐπομένη, τή μνήμη του Ἁγίου Γεωργίου.

Ο Πατήρ Γεώργιος τό ἀνήγγειλε στους Πατέρες, ὅπως του εἶχε πει ὁ Γερο-Παχώμιος. Τό Σάββατο τό πρωί τόν ἔστειλε νά εἰδοποιήση τόν Παπα-Δημήτρη, νά πάη νά τόν κοινωνήση.

Μόλις εἶδε τόν ἱερέα ὁ Γερο-Παχώμιος ἄρχισε νά ψέλνῃ χαρούμενος “*Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ*” και μόλις κοινωνήσε εἶπε “*Δόξα τῷ Θεῷ!*”.

Χατόπιν ἀσπάσθηκε τούς Πατέρες, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο κοντά του, και ἔφυγε για τούς Οὐρανοῦς ἡ ἀγιασμένη του ψυχή τό ἔτος 1974, στίς 21 Ἀπριλίου.

Τήν Κυριακή ἔγινε ἡ κηδεῖα και τό μνημόσυνο μέ τήν τράπεζα τῆς μίας Πανηγύρεως, και τή Δευτέρα ἐόρτασαν τόν Ἅγιο Γεώργιο και ἔγινε ἡ δεύτερη Πανηγυρι.

Ο Πατήρ Παχώμιος ὅμως, ὁ εὐλαβῆς ἀγωνιστής, ἡ ἐξαγνισμένη αὐτή ψυχή, ἐόρτασε μέ τόν Ἅγιο Γεώργιο στόν Οὐρανό, ὅπως εἶχε προβλέψει και εἶχε ἀναγγεῖλει στόν Πατέρα Γεώργιο, και χόρτασε ἀπό τά κάλλη του Παραδείσου και μέθυσσε ἀπό τό πνευματικό κρασί τῆς ἀγάπης του Θεοῦ μαζί μέ τόν Ἅγιο. ✠

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΓΙΑ!!!

Στίς ἀρχές Μαρτίου 2004, ἡ Ἱερά Μονή Χιλανδαρίου, στό Ἅγιον Ὄρος, ὑπέστη τεράστια καταστροφή. Ἡ πυρκαγιά, που ξέσπασε πιθανότατα ἀπό ξυλόσομπα, κατέκαυσε τό μεγαλύτερο τμήμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ μοναχοί, μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, κατόρθωσαν νά διασώσουν τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἱερῶν κειμηλίων.

Δυστυχῶς ὅμως, τά κτίρια (κελλιά, παρεκκλήσια, ἀρχονταρῖκι, κ.λπ.) καθὼς και κάθε χρηστικό ἀντικείμενο ἀφανίστηκαν, μέ συνέπεια οἱ μοναχοί ν' ἀπομείνουν ἄστεγοι και μονοχίτωνες.

Τῆ εὐλογία τῆς Α.Θ.Π. του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, λειτουργεῖ Τραπεζικός Λογαριασμός στην Ἀγροτική Τράπεζα (4390300206957) για τήν ἐνίσχυσι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χιλανδαρίου.

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχός Σύμων - Κωνσταντίνος Μπούκας
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 74 ΑΘΗΝΑ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Λόγους
4 9 3 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ